

«ΕΝΑ - ΕΝΑ ΓΚΡΕΜΙΣΤΗΚΑΝ ΤΑ ΠΑΛΑΤΙΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΜΟΥ...»

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΑΕΡΟΠΟΡΟ ΓΚΛΕΝ ΚΙΝΤΣΤΟΝ

(Από την «Αυτεβιογραφία» της διάσημης Πελωνίδας Θεντέττας Πόλας Νέγκρι)

Συνεχίζοντας τη δημοσίευση των 'Απομνημονευμάτων της διάσημης πρωταγωνίστριας του κινηματογράφου Πόλας Νέγκρι, μεταφέρουμε σήμερα το κεφάλαιο, στο 6-ποιο ή μεγάλη βαντάτα έξιτορο το πραγματικό της έββαλλο με τον όλλημονίτο 'Αγγλο αεροπόρο Γκλέν Κίντστον, έ-αν από τους μεγαλύτερους 'Ικάρους της εποχής μας.

«Μιά ζωή μονάχα μ'αξ δόθηκε να ζήσουμε, και σ' όλο το διάστημα της ζωής αυτής χρίζουμε περιήφανα παλάτια όνειρων. 'Όστόσο, πεθαίνουμε κατάποσο κι' έξανατλήμενοι, πριν προφτάσουμε να κατοικήσουμε σ' αυτά τα παλάτια...».

Τά παραπάνω άπαισιόδοξα λόγια, πού μού τά έλεε κάποτε ένας αν-νάδελφος μου, άπογοητευμένος από τη ζωή, τά ξαναθυμάμαι τώρα, πού άρχισα να γράφω ένα από τά πιο θλιβερά κεφάλαια της ζωής μου : Την ιστορία του τραγικού ειδύλλιου μου με τον 'Αγγλο αεροπόρο Γκλέν Κίντστον...

Στις άρχές της άνοιξης του 1930 βρισκόμουν με συμβόλαο στο Λονδίνο, για να γυρίσω δυό φιλμ στα στούντιο του 'Έλστον. Ένα βράδυ, ένας γνωστός μου κύριος, ήθελε και με πήρε από το ξενοδοχείο, για να πάμε σ' ένα ντάνσιγ. 'Αν και ήμουν κουρασμένη, άν και θά ήθελα να κοιμηθώ χωρίς, ώστόσο ούτε έγω δέν ξέρω πούά δύναμι μ' έ-σπαφίσε να φορέσω μιά έξωτική βραδυνή τουαλέττα και ν' άκολουθήσω τον ήποχορητικό φίλο μου. Έλεγα το προαισίμια ότι το βράδυ εκείνο θά έταφσε σπουδαίο όλοο στη ζωή μου.

Πράγματι, τη βραδεία εκείνη γνώρισα στο ντάνσιγ μου έναν από τους διασημότερους άσοους της σύγχρονης αεροπορίας, τον λοχαγό Γκλέν Κίντστον. Έλεγα διαβάσει πολλά για τά έναέρια κατορθώματά του κι' είχα ανατριχίσει από φόβο με την άνάγνωσι των φανταστικών περι-πετειών του, των άλλεπαλλήλων κινήσεων πού διέτρεξε κατά το διά-στημα της ένδοξης σταδιοδρομίας του... Όποτε έγω δέν θυμόμουν πούά πόσο φορέξ είχε πέσει από ψηλά με το αεροπλάνο του, χωρίς όμως να πάθι ούτε την παραμικρή άμυηλή. Μά όταν τον γνώρισα προσω-πικά, λημόνησα ήλες αυτές τις κλειπομέριες, για να προσέξω πούά-κα ότι είχε κάταναρα μαλλιά και μάτια με το χρώμα τ' όφρανοπ-ή χριστητή αντίθεσι !—και ότι ή φωνή του ήταν ή πού μελωδική άνδρική φωνή του κόκομ. 'Άκουσα μ' εύχαρίστησι τά κομπλιμέντα του για το ταλέντο μου, δέχτηκα να χορέψω δυό - τρεις φορέξ μαζί του και βε-βαιώθηκα ότι τά γούστα μας συμφωνούσαν σέ πολλά σημεία... Έλεγα ξεάδισα κοντά του πώς ήμουν κουρασμένη κι' ότι την άλλη μέρα το πρωί έπρεπε να βρισκόμαι χωρίς στο στούντιο.

...Ένώ ό φίλος μου με συνώδειε με τό αυτονήντο του στο ξενοδοχείο μου, έκοιμει σέ μιά στιγμή και μού είπε, χαμογελώντας παράξενα :

—Σάς σπιστώ να φυλάγεστε από τον Γκλέν !..

—Γιατί : τον ρώτησα, έλαφρά θυ-μουμένη.

—Γιατί εινε επικίνδυνος γόνθς !..

'Όλες ή γυναίκες του Λονδίνου εινε τρελλά έρωτευμένες μαζί του. 'Εκεί-νος όμως τις περιφρονεί ήλες, ή μάλ-λον, τις μεταχειρίζεται σαν κοψίλες. Εινε πλόσιος, άκαρδος, κινικός, —ό πραγματικός τύπος του υπλάξε...

—Εύχαριστώ για τις πληροφορίες σας, αλλά δέν μού χρειάζονται ! ά-ποκριθήκα, ένειρωσιμένη. Δέν πρόκει-ται να έρωτευθώ τον Κίντστον...

'Ο φίλος μου άνασπίκωσε με δυο-πατία τους δίκους.

Και είχε δίκιο...

Γιατί τη νύχτα εκείνη δέν υπόζεσα να πλείσω μάτι. 'Η μορφή του Γκλέν ήταν δικούς μπροστά μου. Και σπ' αυτά μου άντηροήσαν άκουα τά λό-για του φίλου μου :

«Όλες ή γυναίκες του Λονδίνου εινε τρελλά έρωτευμένες μαζί του.»

Όποτε γώ δέν ξέρω πούά όρα με πήρε ό θύναο...

Την άλλη μέρα το μεσημέρι, ένθ έτοιμαζόμουν να φύγω από το στούν-τιο, είδα ξεαρκικά μπροστά μου τον Γκλέν Κίντστον.

«'Ηρθα να σάς πώρω, μού είπε, να κάνουμε έναν περλιότα με το ά-μάξι μου στα περίγωρα... 'Ο κωδός

είνε θαμώσιος σήμερα...

'Η πρώτη σκέψη πού έβανα τότε ήταν ν' άρνηθώ την πρόκλησι του αεροπόρου. Μά την ίδια στιγμή, έξετάζοντας την καρδιά μου, ανακάλυφα με τρώω ότι δέν θά είχα τη δύναμι ν' άπαντήσω άρνητικά στον Γκλέν, ότι θά ήμουν πρόθυμη να κάνω ό,τι και άν μού έλεγε, ότι με είχε κατακτήσει όριστικά με τό μαγνητισμό της προσωπικότητός του... Και τον άκολού-θησα, με ύποταγη και με γλυκεία ταραχή, στο άμάξι του, πιστεύοντας βραδεία ότι τη στιγμή εκείνη δέν έβανα τίποτ' άλλο, παρά ν' άκολουθώ το δρόμο του περριόμενου μου !..

Και τον άγάπησα τον Γκλέν...

Τόν άγάπησα, γιατί ήταν κατά βάθος ένα μεγάλο παιδί, ένας άν-θρωπος πού ζούσε πύ άνετα στα ύψη του όφρανοπ, παρά στη γη. Τί σημασία είχε άν τά έρωτικά του σκάνδαλα ήσαν άμέρητα, άν έγασε μεγάλα ποιά στα χαρτιά, άν ήταν ζωηρός κι' ευέξαπτος, άφορ για μένα δέν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα μεγάλο άγαπημένο παιδί... Και αυτή άκουα ή σκέψη ότι ήταν παντρεμένος — άδιάφορο άν ζήτοσε όριστικά άπ' τη γυναίκα του, ή όποία τον είχε άπατήσει με ένα φίλο του, για να τον έκδιωξη για τις άλλεπαλλήλες άπιστίες πού της έβανε κι' αυτός ! — δέν στάθηκε ίκανή να μ' έμποδισι να του χαρίσω την καρδιά μου...

'Ο Γκλέν έπασε μιά βίλλα στα περίγωρα του Λονδίνου και στήμασε εκεί την έρωτική φωλιά μας. Στό μεταξθ είχε τελειώσει το γύρισμα των δυό φιλμ, μα έγω έξακολουθούσα να μένω στην 'Αγγλία. 'Ημουν τόσο εύτυχισμένη, κοντά στον Γκλέν !..

'Αξέχαστες θά μού μείνουν ή εύλογημένες αυτές μέρες ! 'Η άνοξι και τό φθινόπωρο πέρασαν γρήγορα, χωρίς να τό καταλάβω... 'Όταν υπήρχαν στο χειμώνα, άρχισα με κάνουμε σχέδια για τό γάμο μας, ό όποός θά γινότανε την έπομένη άνοξη, άφορ θά έπαρνε ό Γκλέν τό διαζύγιο από την πρώτη του γυναίκα. 'Ο Κίντστον, για να μ' εύχαρο-τήση, μου άνεκρίνωσε ένα πρωί ότι έλαβε την άπόρρα να μην ζυνα-τετάξη πιά, μετά τό γάμο μας.

—Όστόσο, πρόσθεσε, δά σέ παρακάλεσα να μού έπιτρέψης να κάνω άκουα μιά πησι, για τελευταία φορά ! Όέλω να σπάσω το ρεκόρ του Κέιττσον ! Τό έβαλα πεισίμα... 'Υστερ' από αυτό τό ταξείδιο μου, σού έπιστολά, να μεταβληθώ σέ σκηνάκι, άνεσοδομένο κοντά σου !

Μόλις άκουσα τά λόγια αυτά, ένα θλιβερό προαισίμια κυρίεψε την ψυχή μου... Πότε άλλοτε ό Γκλέν δέν μού είχε κάνει λόγο γι' αυτό τό σχέδιο του. Καταλάβαινα πώς ήν τον άρνηνα να φύγη, δέν θά τον έ-νάβλεπα ποτέ πιά. 'Ενοιωθα ένα σφοδρό άπειληπικές σπιές να με πειρο-κινώνουν. Και άδιαφορώντας άν θά δυσαρεστήσω τον άγαπημένο μου, κά-θησα κοντά του, στον καναπέ, τον άγκάλιασα, άκούμησα τό κεφάλι μου στον ώμο του και τον θερμοτα-ρακάωσα να μην κάνει αυτό τό τα-ξείδι...

Μά ό Κίντστον άρχισε να με κο-ρσιδεύη για τους άδιαιολογητικούς φόβους μου.

—Κάτι μού λέει ότι δέν πρόκειται να σκοτωθώ από αεροπορικό άτύχη-μα ! μού είπε. Θυμήσου πόσο φορέξ έπασα με τό αεροπλάνο μου από πε-γάλο ύψος, χωρίς να πάθω άπολύτως τίποτα, ούτε την παραμικρή άμυηλή... Πιστεύω βραδεία ότι ό τρόπος με τον όποίο θά πεθάνη ό κωδός μας εινε γραμμένος κάπου και ότι καμιά δύ-ναμι στον κόσμο δέν θά μπορέσει να μ'αξ κάνει ν' άποφύγουμε τό περρι-όμένο μας...

Προσπαθήκα ότι καθισόχασα ά-πό τις διαβεβαιώσεις του. Μά τά θλι-βερά προαισίμιατά μου έξακολο-θούσαν να με βασανίζου...

Τόν 'Απρίλη του 1931 μπήκα σ' έ-να καράβι, έπιστρέφοτας στην 'Α-μερική. 'Επρεπε να βρισκόμια στο Χόλλυγουντ σέ όρισμένη προδεσία, για ν' άρχίσω τό γύρισμα ένός κω-νορίου φιλμ. 'Ο Γκλέν θά με σταν-τοίσε άνογότερα, τον 'Ιούλιο, στο Άδς 'Αντζελες, άφορ θά έπαινε προηγουμένως τό διαζύγιο του από τη γυναίκα του, για να κάνουμε τους γάμους μας... Παρ' ήλες τις ίκαιο-σές

Η Πόλα Νέγκρι (Πορτραίτο του 'Αγγλου ζωγράφου Λέλι Κόττον)

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΜΠΕΛΑ ΜΠΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ..

Ο μέγαρο της Ροζίν Ντελός ήταν κατόρθο. Ή πεντάμορφη πρωταγωνίστρια του «Μουλέν Ρουζ» γυρτζιζε το θρόισμό της ερμενεύσε της. 'Ανάμεσα στους πούτους θαυμαστάς της ήταν κι' ο βαρώνος Κρόαφεν, ένας βασιλόπλουτος τραπεζίτης του Βερολίνου. 'Ο βαρώνος Κρόαφεν ήταν ο τρυφερός φίλος της ; 'Εκεινος δηλαδή που πληρώνε τις τουαλέτες, τη ρεκλάμα και τους τεράστιους λογαριασμούς στα κωπαρέ της Μονμάρτης...

Κατά τα εξημερώματα το μέγαρο της Ροζίν Ντελός ήσυχασε. Μέσα στις κατάρωτες αόκη αιθούσες του δεν είχε απομείνει, παρά η μυρωδιά της σαμπάνιας και των μυρωδιών σιγαρετών. 'Η Ροζίν άνοιξε το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας της, ανέπνευσε δυο - τρεις φορές τόν καθαρό αέρα κι' έστερε φόρεσε μιιά άραχνούφανη πυτζάμα. Γι' όμορφο που ήταν το μεγάλο κρεβάτι, ύστερα από τόση κοίταση ! Κι' η Ροζίν άποκοιμήθηκε μ' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο στά χείλη της. 'Η καλύτες φίλες της θύ έζαν σκάσε, από τη ζήλια τους !...

—Μη φρονάζετε ! της ελε μ' επιτακτική φωνή, που έστρεψε λιγάκι. Φαίνεται ότι φοβάται κι' εκείνος. 'Η Ροζίν Ντελός σήληθε. —Πούσ είσθε ; Τι θέλετε ; τόν ρώτησε. 'Ο άγνωστος έκανε μιιά ύπόκλιση. —Μου φαίνεται δι' έχω την τιμή..., ψιθύρισε. 'Η πρωταγωνίστρια του «Μουλέν Ρουζ» δεν άναχε στα νεύρα της. —Τι θέλετε ; τόν ξαναρώτησε, τρομοκρατημένη. Νέα ύπόκλιση. —Με συγχωρείτε... ένα «μπιζού»... κάτι... Ξέρω πως έχετε πολλά...

Και συλλογιόθηκε δι' ο βαρώνος Κρόαφεν θα της άγόρασε την άλλη μέρα ένα σοφό όμορφα χρυσάκι. —Ευχρός... πηγαίνετε... πηγαίνετε... Πάρτε τα... Φύγετε, λοιπόν ! Δέν βλέπετε πόσο σάς φοβάμαι... Θέλω να ήσω... Αυθηθήτε με ! 'Ο άγνωστος χαμογέλασε κι' έβγαλε. 'Η Ροζίν Ντελός, παγωμένη από το φόβο της, άπόμεινε άκίνητη στό κρεβάτι της, σάν πεθαμένη, ώς τό πρωί. 'Η κωμική της, όταν αντίκρισε τ' άγνωστο και τρομαγμένα μάτια της, άφησε νά της ξεφύγει από τά χέρια ο άσημένιος δίσκος με τς πογγεμια.

—Μη φρονάζετε ! της ελε μ' επιτακτική φωνή, που έστρεψε λιγάκι. Φαίνεται ότι φοβάται κι' εκείνος. 'Η Ροζίν Ντελός σήληθε. —Πούσ είσθε ; Τι θέλετε ; τόν ρώτησε. 'Ο άγνωστος έκανε μιιά ύπόκλιση. —Μου φαίνεται δι' έχω την τιμή..., ψιθύρισε. 'Η πρωταγωνίστρια του «Μουλέν Ρουζ» δεν άναχε στα νεύρα της. —Τι θέλετε ; τόν ξαναρώτησε, τρομοκρατημένη. Νέα ύπόκλιση. —Με συγχωρείτε... ένα «μπιζού»... κάτι... Ξέρω πως έχετε πολλά...

Και συλλογιόθηκε δι' ο βαρώνος Κρόαφεν θα της άγόρασε την άλλη μέρα ένα σοφό όμορφα χρυσάκι. —Ευχρός... πηγαίνετε... πηγαίνετε... Πάρτε τα... Φύγετε, λοιπόν ! Δέν βλέπετε πόσο σάς φοβάμαι... Θέλω να ήσω... Αυθηθήτε με ! 'Ο άγνωστος χαμογέλασε κι' έβγαλε. 'Η Ροζίν Ντελός, παγωμένη από το φόβο της, άπόμεινε άκίνητη στό κρεβάτι της, σάν πεθαμένη, ώς τό πρωί. 'Η κωμική της, όταν αντίκρισε τ' άγνωστο και τρομαγμένα μάτια της, άφησε νά της ξεφύγει από τά χέρια ο άσημένιος δίσκος με τς πογγεμια.

—Μη φρονάζετε ! της ελε μ' επιτακτική φωνή, που έστρεψε λιγάκι. Φαίνεται ότι φοβάται κι' εκείνος. 'Η Ροζίν Ντελός σήληθε. —Πούσ είσθε ; Τι θέλετε ; τόν ρώτησε. 'Ο άγνωστος έκανε μιιά ύπόκλιση. —Μου φαίνεται δι' έχω την τιμή..., ψιθύρισε. 'Η πρωταγωνίστρια του «Μουλέν Ρουζ» δεν άναχε στα νεύρα της. —Τι θέλετε ; τόν ξαναρώτησε, τρομοκρατημένη. Νέα ύπόκλιση. —Με συγχωρείτε... ένα «μπιζού»... κάτι... Ξέρω πως έχετε πολλά...

Και συλλογιόθηκε δι' ο βαρώνος Κρόαφεν θα της άγόρασε την άλλη μέρα ένα σοφό όμορφα χρυσάκι. —Ευχρός... πηγαίνετε... πηγαίνετε... Πάρτε τα... Φύγετε, λοιπόν ! Δέν βλέπετε πόσο σάς φοβάμαι... Θέλω να ήσω... Αυθηθήτε με ! 'Ο άγνωστος χαμογέλασε κι' έβγαλε. 'Η Ροζίν Ντελός, παγωμένη από το φόβο της, άπόμεινε άκίνητη στό κρεβάτι της, σάν πεθαμένη, ώς τό πρωί. 'Η κωμική της, όταν αντίκρισε τ' άγνωστο και τρομαγμένα μάτια της, άφησε νά της ξεφύγει από τά χέρια ο άσημένιος δίσκος με τς πογγεμια.

—Μη φρονάζετε ! της ελε μ' επιτακτική φωνή, που έστρεψε λιγάκι. Φαίνεται ότι φοβάται κι' εκείνος. 'Η Ροζίν Ντελός σήληθε. —Πούσ είσθε ; Τι θέλετε ; τόν ρώτησε. 'Ο άγνωστος έκανε μιιά ύπόκλιση. —Μου φαίνεται δι' έχω την τιμή..., ψιθύρισε. 'Η πρωταγωνίστρια του «Μουλέν Ρουζ» δεν άναχε στα νεύρα της. —Τι θέλετε ; τόν ξαναρώτησε, τρομοκρατημένη. Νέα ύπόκλιση. —Με συγχωρείτε... ένα «μπιζού»... κάτι... Ξέρω πως έχετε πολλά...

Και συλλογιόθηκε δι' ο βαρώνος Κρόαφεν θα της άγόρασε την άλλη μέρα ένα σοφό όμορφα χρυσάκι. —Ευχρός... πηγαίνετε... πηγαίνετε... Πάρτε τα... Φύγετε, λοιπόν ! Δέν βλέπετε πόσο σάς φοβάμαι... Θέλω να ήσω... Αυθηθήτε με ! 'Ο άγνωστος χαμογέλασε κι' έβγαλε. 'Η Ροζίν Ντελός, παγωμένη από το φόβο της, άπόμεινε άκίνητη στό κρεβάτι της, σάν πεθαμένη, ώς τό πρωί. 'Η κωμική της, όταν αντίκρισε τ' άγνωστο και τρομαγμένα μάτια της, άφησε νά της ξεφύγει από τά χέρια ο άσημένιος δίσκος με τς πογγεμια.

—Μη φρονάζετε ! της ελε μ' επιτακτική φωνή, που έστρεψε λιγάκι. Φαίνεται ότι φοβάται κι' εκείνος. 'Η Ροζίν Ντελός σήληθε. —Πούσ είσθε ; Τι θέλετε ; τόν ρώτησε. 'Ο άγνωστος έκανε μιιά ύπόκλιση. —Μου φαίνεται δι' έχω την τιμή..., ψιθύρισε. 'Η πρωταγωνίστρια του «Μουλέν Ρουζ» δεν άναχε στα νεύρα της. —Τι θέλετε ; τόν ξαναρώτησε, τρομοκρατημένη. Νέα ύπόκλιση. —Με συγχωρείτε... ένα «μπιζού»... κάτι... Ξέρω πως έχετε πολλά...

Και συλλογιόθηκε δι' ο βαρώνος Κρόαφεν θα της άγόρασε την άλλη μέρα ένα σοφό όμορφα χρυσάκι. —Ευχρός... πηγαίνετε... πηγαίνετε... Πάρτε τα... Φύγετε, λοιπόν ! Δέν βλέπετε πόσο σάς φοβάμαι... Θέλω να ήσω... Αυθηθήτε με ! 'Ο άγνωστος χαμογέλασε κι' έβγαλε. 'Η Ροζίν Ντελός, παγωμένη από το φόβο της, άπόμεινε άκίνητη στό κρεβάτι της, σάν πεθαμένη, ώς τό πρωί. 'Η κωμική της, όταν αντίκρισε τ' άγνωστο και τρομαγμένα μάτια της, άφησε νά της ξεφύγει από τά χέρια ο άσημένιος δίσκος με τς πογγεμια.

κλέφτης ήθελε για νά πάρη τά χρυσάκια σας, μιιά ή όμορφιά σας τόν μάγεψε. 'Ηταν ένας άριστοκράτης λωποδύτης ! Δέν έχετε διαβάσει τίποτα τέτοιες ιστορίες... Για νά βρή χάρι λοιπόν στο μάτια σας, έβγαλε άφίνοτασ ανάμεσα στα χρυσάκια αυτή την ύπεροχη καρφίτα. Τι έπιτυχία, τί έπιτυχία !...

—Ναι, τόν μάγεψε μιιά ή όμορφιά μου ! Έκανε η Ροζίν Ντελός πεσφανα.

—Έπειτα συλλογιόθηκε δι' έπρεπε νά ειδοποιήση την άστρινομία. Μα ήταν τόσο ευγενικός ο λωποδύτης και τόσο ύπεροχο τό δώρο του ! 'Η πρωταγωνίστρια του «Μουλέν Ρουζ» χαμογέλασε πονηρά κι' άρχισε νά ντυνεται, σάν νά μη της είχε συμβή τίποτα.

—Έπειτα συλλογιόθηκε δι' έπρεπε νά ειδοποιήση την άστρινομία. Μα ήταν τόσο ευγενικός ο λωποδύτης και τόσο ύπεροχο τό δώρο του ! 'Η πρωταγωνίστρια του «Μουλέν Ρουζ» χαμογέλασε πονηρά κι' άρχισε νά ντυνεται, σάν νά μη της είχε συμβή τίποτα.

—Έπειτα συλλογιόθηκε δι' έπρεπε νά ειδοποιήση την άστρινομία. Μα ήταν τόσο ευγενικός ο λωποδύτης και τόσο ύπεροχο τό δώρο του ! 'Η πρωταγωνίστρια του «Μουλέν Ρουζ» χαμογέλασε πονηρά κι' άρχισε νά ντυνεται, σάν νά μη της είχε συμβή τίποτα.

—Έπειτα συλλογιόθηκε δι' έπρεπε νά ειδοποιήση την άστρινομία. Μα ήταν τόσο ευγενικός ο λωποδύτης και τόσο ύπεροχο τό δώρο του ! 'Η πρωταγωνίστρια του «Μουλέν Ρουζ» χαμογέλασε πονηρά κι' άρχισε νά ντυνεται, σάν νά μη της είχε συμβή τίποτα.

—Έπειτα συλλογιόθηκε δι' έπρεπε νά ειδοποιήση την άστρινομία. Μα ήταν τόσο ευγενικός ο λωποδύτης και τόσο ύπεροχο τό δώρο του ! 'Η πρωταγωνίστρια του «Μουλέν Ρουζ» χαμογέλασε πονηρά κι' άρχισε νά ντυνεται, σάν νά μη της είχε συμβή τίποτα.

Τό βράδυ από θέατρο την περιμένα μιιά κωνούρια εκκλησία. 'Όταν κρυφοκύταζε από την αλκία τόν κόσμο της πλατείας, ελε στις πρώτης σειρά τόν άριστοκράτη λωποδύτη, που της είχε άρήσει την όμορφη καρφίτα ! Φοβόσθε άνα άνογο φράσο και είχε έφρος άνθρωπο, που δεν συλλογιζετα τίποτ' άλλο, παρά μοναχά τόν έρωτα. Τι συμπαιθητικός που ήταν ! 'Η Ροζίν Ντελός δεν τόλμασε νά ειδοποιήση την άστρινομία. 'Ο λωποδύτης, κάθε φορά που έβγαλε εκείνη στη σκηνή, την χειροκροτούσε πού δυνατά άτ' όλους τούς θαυμαστάς της. Τό άλλο βράδυ, πάλι τά ίδια. 'Ο λωποδύτης καθόταν στην πρώτη σειρά και χειροκροτούσε με τόν ίδιο ένθουσιασμό και την ίδια λατρεία...

Μέσα σέ πέντε μέρες, η πρωταγωνίστρια του «Μουλέν Ρουζ» έχασε τρία κιλά. 'Ηταν έρωτευμένη ! Στο τέλος της έβδομάδος ο καλός βαρώνος Κρόαφεν, για νά την διακεδάση λιγάκι, άργάνωσε μιιά μεγάλη δεξίωση στό σπίτι της. 'Ο χορός, λοιπόν, έστρεφ' από τά μεσάνυχτα, είχε φτάσει σέ μιιά άπεριγέστη τρέλλα, όταν άξαφνα παρουσιάστηκε μπροστά στην Ροζίν Ντελός ένας κύριος με άνογο φράσο. 'Η πρωταγωνίστρια του «Μουλέν Ρουζ» έβγαλε μιιά κωνούρι τρούου και θά λιποθύουσε, άν δεν έβλεπε τόν βαρώνο Κρόαφεν νά πλησιάει και νά σφιγγει έγκράδια τό χέρι του ξαφνικό έπισκέπτη, τόν άριστοκράτη λωποδύτη !...

—Μου έπιτρέψετε, άγαπητή φίλη, της ελε, νά σοφ παρουσιάσω ένα φίλο μου ; Τόν μαρquis Ντε Σαιν-Μιριέ... —Μαρquisος ; τούάισε η Ροζίν. —'Ακριβός..., της απάντησε ο λωποδύτης χαμογελώντας. —'Όποτε δεν είσαστε λωποδύτης ; 'Ο κύριος με τό φράσο χαμογέλασε πάλι. —Σας ζητώ συγγνώμη για την ξαφνική..., άρχισε νά λέη, μιιά δέν πρόφτασε ν' άποτελειώση τή φράση του, γιατί εκείνη ακριβώς τή στιγμή η Ροζίν Ντελός τού άστραψε ένα ήχηρό χαστούκι.

—Έπειτα, με τό μάτια γεμάτα δάκρυα, έστρεψε και κούφτηκε στην κρεβατοκάμαρά της. —Δέν ελε λωποδύτης ! Δέν ελε λωποδύτης ! Έλεγε στην κωμική της, κι' έξακολούθησε νά κλάει ώς τό έπισημόματα. 'Έπειτα, άποκοιμήθηκε από την κοίταση... 'Αξαφνα όμως έβήσανε από κάποιο θόρυβο. Στη μέση της κρεβατοκάμαρας στεκόταν ένας άνθρωπος. —'Αγάπη μου ! τού φώναζε η Ροζίν Ντελός, που είχε μετανοήσει σό μετάψυ για τό χαστούκι. Σαναγύρισε, λοιπόν ; ... Και μ' ένα πηήμα βρέθηκε κοντά τόν και τόν άγκάλιασε τρυφερά. —Όχι ! Έκανε ο μυστηριώδης έπισκέπτης. Μα εκείνη έκανε σάν τρέλλι από τη χαρά της ; Τόν φίλοσ, τόν χάιδε, τόν έφιγγε με λατρεία στην άγκάλια της... Της άφες πάλι απός ο μαρquisος, πούμπαινε σάν λωποδύτης σπύ της...

Τό βράδυ, όταν η Ροζίν Ντελός θέλησε νά φορέση τά χρυσάκια της, ελε κατάπληκτη δι' είχαν γίνει άφαντα. Στη θέσι τους ήταν ένα γαριό μ' ατέρες τις λέξεις : —'Αλλη φορά νά προσέχεις λιγάκι, για νά μήν κάνης τέτοιες γκάφες, σάν τή σημερινή. Κι' έγε τό νοφ σου, έ ; Όστε λέξι στην άστρινομία ! Θά γελοιοποιήθης... 'Η Ροζίν Ντελός κατάλαβε τό λάθος της. Με την ιδέα δι' είχε νά κινή μ' έναν μαρquisος, είχε σφιξει στην άγκάλια της έναν πραγματικό λωποδύτη. 'Αργισ, λοιπόν, και πάλι νά κλάει. Τή φράσ από τη γαριό δ...λωποδύτης δεν ήταν μαρquisος ! ΜΠΕΛΑ ΜΠΟΝΤΟΣ

